

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.928 van 24 oktober 2014
in de zaak A. 214.036/X-16.052.**

In zake: 1. Zurnail SINGH
 2. Amrik SINGH
 3. Gill Paramjit SINGH
 4. Jasvir SINGH
 5. Gurmeet SINGH
 6. Harvinder SINGH
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Inès Wouters
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Louizalaan 50/3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD VILVOORDE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Karel Van Alsenoy
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antoine Dansaertstraat 92
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 23 oktober 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het besluit van de burgemeester van de stad Vilvoorde van 20 oktober 2014 “tot de sluiting van de Sikh-tempel ‘Guru Nanak Sahib’, Lange Molensstraat 14, 1800 Vilvoorde met het oog op het herstel van de openbare orde en veiligheid”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 oktober 2014, om 15.30 uur.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Werner Vanparys, die *loco* advocaat Inès Wouters verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Karel Van Alsenoy, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Schorsingsvoorwaarden

3. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

IV. Ernstige middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers voeren in een eerste onderdeel van het eerste middel “dwaling in rechte” aan en in een tweede onderdeel “afwezigheid van uitdrukkelijke, afdoende en wettelijk toelaatbare motivering”.

Toegelicht wordt, in de eerste plaats, dat de burgemeester zijn besluit op artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet heeft gesteund en dat hij “*in casu* noch artikel 134*quater*, noch artikel 134*quinquies* [heeft] ingeroepen terwijl dit manifest, in het licht van de in de bestreden beslissing uiteengezette motivatie, wel het geval had dienen te zijn”. De burgemeester heeft feiten van mensenhandel willen beteugelen “die tot de bevoegdheid van de gerechtelijke diensten behoren en niet deze van de Gemeente, behoudens toepassing van artikel 134*quinquies* van de Nieuwe Gemeentewet”.

Beoordeling

5. In het middel, zoals elders in het verzoekschrift, gaan de verzoekers ervan uit dat de burgemeester met zijn besluit heeft willen ageren tegen feiten van mensenhandel of mensensmokkel als bedoeld in artikel 134*quinquies*.

Dit getuigt op het eerste gezicht van een onjuiste lezing van dat besluit. Daarin lijkt de opgelegde maatregel wezenlijk te worden verantwoord door de verstoring van de openbare orde en veiligheid ten gevolge van de aanwezigheid op het stedelijke grondgebied van Indische mensen die illegaal in het land verblijven, wat overlast veroorzaakt en, met de winter op komst, tot menselijke drama's kan leiden. Deze werkelijke motieven worden in het verzoekschrift niet concreet betwist.

6. Het middel berust op een verkeerd uitgangspunt. Het is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de vrijheid van godsdienst zoals gewaarborgd door artikel 9 van Europees Verdrag van de rechten van de mens (hierna EVRM), doen de verzoekers gelden dat de bestreden beslissing de vrijheid van eredienst aantast “zonder dat deze aantasting voldoende gerechtvaardigd wordt”. Niets in het genomen besluit laat toe te begrijpen waarom de opgelegde begrenzing gerechtvaardigd is.

Beoordeling

8. Terecht geven de verzoekers zelf aan dat de door artikel 9 van het EVRM gewaarborgde vrijheid niet onbegrensd is. Gelet op artikel 9, § 2, moeten de beperkingen bij wet zijn voorzien en in een democratische samenleving nodig zijn voor de openbare orde, gezondheid of zedelijkheid of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

9. Te dezen besluit de burgemeester, toepassing makend van artikel 135, § 2, – dat de gemeenten de politie opdraagt over de openbare zindelijkheid, gezondheid, veiligheid en rust – op gemotiveerde wijze dat het zijn plicht is tot de opgelegde maatregel te besluiten “ten einde de openbare orde te garanderen en te waken over de integriteit en de veiligheid van eenieder op zijn grondgebied”.

10. Tegen de concrete motieven waarin het aangevochten besluit steun zoekt, wordt in het middel uitsluitend ingebracht dat mensen worden geschaad “die geen uitstaans hebben met de vermeende inbreuken die de

Burgemeester wil bestraffen en waarbij de fundamentele principes van godsdienstvrijheid worden geschaad omdat derden er misbruik van zouden maken”.

De Raad van State kan die grief niet bijvallen. Vanuit juridisch oogpunt is de aangevochten beslissing immers niet te kwalificeren als een sanctie voor een begane overtreding, maar als een preventieve maatregel met het oog op een doeltreffende toekomstbeveiliging.

Het middel maakt niet aannemelijk dat de motieven van het bestreden besluit niet voldoen in het licht van het in het middel aangevoerde artikel 9 EVRM.

11. Ook het tweede en laatste middel is niet ernstig.

Aangezien geen ernstige middelen worden aangevoerd, is alvast één van de cumulatieve voorwaarden voor een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet vervuld. Dit volstaat om de vordering in haar geheel te verwerpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 1200 euro, elk voor een zesde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig oktober 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust